کار پولس در تسالونیکیان

Der Dienst des Paulus an den Thessalonichern

¹Denn auch ihr wisst, liebe Brüder, von unserem Eingang zu euch, dass er nicht vergeblich gewesen ist; ²sondern, obwohl wir zuvor gelitten hatten und misshandelt worden waren in Philippi, wie ihr wisst, waren wir freudig in unserem Gott, bei euch das Evangelium Gottes zu sagen unter großen Kampf. ³Denn unsere Ermahnung geschah nicht aus Irrtum noch aus Unreinheit noch mit List; ⁴sondern, wie wir von Gott geprüft sind, dass uns das Evangelium anvertraut ist zu predigen, so reden wir, nicht, als wollten wir den Menschen gefallen, sondern Gott, der unsere Herzen prüft. ⁵Denn wir sind nie mit Schmeichelworten umgegangen, wie ihr wisst, noch mit versteckter Habsucht, Gott ist dessen Zeuge; ⁶wir haben auch nicht Ehre gesucht von den Leuten, weder von euch noch von anderen, ⁷obwohl wir auch hätten mit Gewicht auftreten können als Christi Apostel. Aber wir sind mütterlich gewesen bei euch, so wie eine Amme ihr Kind hegt; ⁸so hatten wir Herzenslust an euch und waren willig, euch mitzuteilen nicht allein das Evangelium Gottes sondern auch unser Leben, weil wir euch liebgewonnen haben. ⁹Ihr erinnert euch, liebe Brüder, an unsere Arbeit und unsere Mühe; denn Tag und Nacht arbeiteten wir, dass wir niemand unter euch beschwerlich wären, und predigten unter euch das Evangelium Gottes. ¹⁰Davon seid ihr und Gott Zeugen, wie heilig und gerecht und untadelig wir bei euch, die ihr glaubt, gewesen sind; ¹¹wie ihr auch wisst, dass wir, wie ein Vater seine Kinder, einen

¹زیرا، ای برادران، خود می‌دانید که ورود ما در میان شما باطل نبود. ²بلکه هرچند قبل از آن در فیلیپی زحمت کشیده و بی‌احترامی دیده بودیم، چنانکه اطلاع دارید، لیکن در خدای خود دلیری کردیم تا انجیل خدا را با جدّ و جهدِ شدید به شما اعلام نماییم. ³زیرا که نصیحت ما از گمراهی و خیانت و ربا نیست، ⁴بلکه چنانکه مقبول خدا گشتیم که وکلای انجیل بشویم، همچنین سخن می‌گوییم و طالب رضامندی مردم نیستیم، بلکه رضامندی خدایی که دل‌های ما را می‌آزماید. ⁵زیرا هرگز سخن تملّق‌آمیز نگفتیم، چنانکه می‌دانید، و نه بهانه طمع کردیم، خدا شاهد است؛ ⁶و نه بزرگی از خلق جستیم، نه از شما و نه از دیگران، هرچند چون رسولان مسیح بودیم، می‌توانستیم سنگین باشیم، ⁷بلکه در میان شما به ملامت بسر می‌بردیم، مثل دایه‌ای که اطفال خود را می‌پرورد. ⁸بدین طرز شایق شما شده، راضی می‌بودیم که نه همان انجیل خدا را به شما دهیم، بلکه جانهای خود را نیز از بس که عزیز ما بودید. ⁹زانرو که، ای برادران، محنت و مشقت ما را یاد می‌دارید زیرا که شبانه‌روز در کار مشغول شده، به انجیل خدا شما را موعظه می‌کردیم که مبادا بر کسی از شما بار نهیم. ¹⁰شما شاهد هستید و خدا نیز که به چه نوع باقدوسیّت و عدالت و بی‌عیبی نزد شما که ایماندار هستید رفتار نمودیم. ¹¹چنانکه می‌دانید که هر یکی از شما را چون پدر، فرزندان خود را نصیحت و دلداری می‌نمودیم، ¹²و وصیّت می‌کردیم که رفتار بکنید بطور شایسته خدایی که شما را به ملکوت و جلال خود می‌خواند.

¹³و از این جهت ما نیز دائماً خدا را شکر می‌کنیم که چون کلام خدا را که از ما شنیده بودید یافتید، آن را کلام انسانی نپذیرفتید، بلکه چنانکه فی‌الحقیق است، کلام خدا که در شما که ایماندار هستید عمل می‌کند. ¹⁴زیرا که، ای برادران، شما اقتدا نمودید به کلیساهای خدا که در یهودیه در مسیح عیسی می‌باشند، زیرا که شما از قوم خود همان زحمات را کشیدید که ایشان نیز از یهود دیدند، ¹⁵که عیسی خداوند و انبیای خود را کشتند و بر ما جفا کردند؛ و ایشان ناپسند خدا هستند و مخالف جمیع مردم، ¹⁶و ما را منع می‌کنند که به اُمّت‌ها سخن بگوییم تا نجات

jeden unter euch ermahnten und trösteten¹² bezeugten, dass ihr würdig wandeln sollt vor Gott, der euch berufen hat zu seinem Reich und zu seiner Herrlichkeit.

¹³ Darum danken wir Gott auch ohne Unterlass, dass ihr, als ihr von uns das Wort göttlicher Predigt empfangen habt, es aufnimmt nicht als Menschenwort, sondern, wie es wahrhaftig ist, als Gottes Wort, das auch in euch wirkt, die ihr glaubt.¹⁴ Denn, liebe Brüder, ihr seid Nachfolger der Gemeinden Gottes in Judäa geworden, die in Christus Jesus sind, weil ihr dasselbe erlitten habt von euren eigenen Volksgenossen, wie auch jene von den Juden,¹⁵ die auch den HERRN Jesus getötet haben und ihre eigenen Propheten und haben uns vertrieben und gefallen Gott nicht und sind allen Menschen feind.¹⁶ Sie wehren uns, den Heiden zu predigen, damit sie selig werden, so dass sie ihre Sünden erfüllen allezeit; denn der Zorn ist schon über sie gekommen bis zum Ende.

¹⁷ Wir aber, liebe Brüder, nachdem wir eine Weile von euch getrennt gewesen sind nach dem Angesicht, nicht nach dem Herzen, haben wir uns desto mehr beeilt, euer Angesicht zu sehen mit großem Verlangen.¹⁸ Darum haben wir zu euch kommen wollen, ich, Paulus, einmal und ein zweites Mal, aber der Satan hat uns verhindert.¹⁹ Denn wer ist unsere Hoffnung oder Freude oder Ruhmeskrone? Seid nicht auch ihr es vor unserem HERRN Jesus Christus bei seiner Wiederkunft?²⁰ Ihr seid ja unsere Ehre und Freude.

یابند و همیشه گناهان خود را لبریز می‌کنند، اما مُنتهای غضب ایشان را فرو گرفته است.

¹⁷ لیکن ما، ای برادران، چون به قدر ساعتی در ظاهر نه در دل از شما مهجور شدیم، به اشتیاق بسیار زیادتر کوشیدیم تا روی شما را ببینیم.¹⁸ و بدین جهت یک دو دفعه خواستیم نزد شما بیاییم، یعنی من، پولس، لیکن شیطان ما را نگذاشت.¹⁹ زیرا که چیست امید و سرور و تاج فخر ما؟ مگر شما نیستید در حضور خداوند ما عیسی در هنگام ظهور او؟²⁰ زیرا که شما جلال و خوشی ما هستید.